

## Arrest

nr. 185 707 van 21 april 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 mei 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 mei 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.11.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 6.9.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 6.9.2011 (zie bevestiging arts dd.20.5.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 20.11.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan C., Z. (...) te willen overhandigen.”

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht. Machtsoverschrijding.

Het advies dd. 21.5.2015 van arts-adviseur Dr. Baert stelt dat betrokkene in de aanvraag dd. 12.5.2015 een standaard medisch getuigschrift dd. 25.2.2015 en bijlage dd. 25.2.2015 voorlegt. Dat hieruit zou blijken dat het nog steeds dezelfde aandoening van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 6.9.2011, waarvoor reeds een exhaustief advies werd opgesteld door collega Van Doren op 18.11.2013. Dat derhalve op het standaard medisch getuigschrift dd. 25.2.2015 geen nieuwe pathologie wordt aangehaald voor betrokkene en het voorlegde standaard medisch getuigschrift de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene bevestigt.

De bestreden beslissing neemt het advies letterlijk over en stelt dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn op basis van artikel 9ter §3, 5° vreemdelingenwet.

Eerste onderdeel,

Verzoekster is van mening dat het niet aan een niet gespecialiseerd arts toekomt om zich, zonder bijstand van een gespecialiseerd geneesheer, uit te spreken over de inhoud van medische attesten van specialisten. De arts-adviseur had zich moeten laten bijstaan.

Overname door de bestreden beslissing van een advies dat met die inhoudelijke beperking is behept, schendt de motiveringsverplichting.

Verzoekster had in de aanvraag gewezen op de code geneeskundige plichtenleer. Deze wordt door de adviserende geneesheer volledig genegeerd. Hij nam geen contact op met de behandelende geneesheer; hij zag de patiënt niet.

Een beslissing die zich baseert op een medisch advies dat tot stand is gekomen met negatie van de dwingende aspecten van de medische plichtenleer, negeert niet enkel de motiveringsverplichting (een beslissing kan niet gesteund zijn op een advies dat niet conform de regels van de beroepsgroep waartoe de adviseur behoort, tot stand is gekomen), maar ook de zorgvuldigheidsverplichting (de beslissing dient na te gaan of het advies dat wordt overgenomen op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen).

Tweede onderdeel,

*In het advies wordt gesteld dat er geen verschil is in aandoening met de vorige afgewezen aanvraag en afwijzing.*

*Verzoekster betwist dit.*

*Zij heeft uitdrukkelijk in de aanvraag gesteld:*

*“Op dit ogenblik is haar toestand nog verslechterd. Er is met haar geen contact meer mogelijk. Verzoekster is volledig in zichzelf gekeerd en heeft een omgekeerd dag-nachtritme. Naarmate de avond vordert, neemt agitatie ook stelselmatig toe.”*

*“Er valt evenwel geen beterschap meer te verwachten, in tegenstelling tot vorige diagnoses. Verzoekster bevindt zich in een chronische toestand, die niet voor verbetering vatbaar is.”*

*“Ten opzichte van de vorige 9ter aanvraag is de situatie van verzoekster nog verslechterd. Meer dan ooit is er een continue opvolging en mantelzorg noodzakelijk, daar verzoekster geenszins redzaam is.”*

*In het SMG schrijft specialist dokter Isabelle Libbrecht dat verzoekster „compleet in een eigen wereld is verzonken; medicatie helpt de onrust in te dampen; ze is op geen enkel vlak tot zelfbehoud in staat.”*

*Er wordt bij het SMG een recent rapport dd. 25.2.2015 van psychiater Dr. Isabelle Libbrecht gevoegd, waarin de nieuwe evoluties bevestigd worden.*

*Ook worden nieuwe elementen aangehaald die niet aanwezig waren in de aanvraag en in het SMG van 6.9.2011 waarover het advies van dokter Van Doren van 18.11.2013, geciteerd in het advies van dokter Baert, oordeelde.*

*Zo wordt er onder de rubriek Noodzakelijke Medische behandeling gewezen op de noodzaak van medicamenteuze behandeling waarbij in detail de te nemen medicatie wordt opgesomd, en wordt in detail ook uiteengezet waarom de behandeling in het land van herkomst niet mogelijk is.*

*Ook deze elementen worden in de beslissing volledig genegeerd.*

*Artikel 9ter §3, 5° vreemdelingenwet hanteert als begrip „elementen ter ondersteuning van de aanvraag” wat een ruimer begrip is dan het bestaan van een pathologie. Uiteraard dient ook de evolutie van een pathologie onder deze elementen begrepen te worden, met in begrip van de evolutie van de patiënt en van de te nemen medicaties. Dit laatste is niet zonder belang daar de beschikbaarheid van de medicamenten in het land van herkomst een factor is die mee in overweging moet genomen worden.*

*Zowel het advies als de beslissing zelf negeren dit en maken geen enkele vermelding, laat staan weerlegging van de aangevoerde nieuwe elementen.*

*De beslissing en het advies schenden de wet door niet te oordelen op basis van nieuwe elementen maar op basis van „dezelfde aandoening” wat een totaal ander criterium is. Met betrekking tot eenzelfde aandoening kunnen nieuwe elementen worden aangevoerd. De beslissing steunt niet op het criterium nieuwe elementen van de wet. De beslissing weerlegt niet dat er nieuwe elementen zijn door enkel te stellen dat het om dezelfde aandoening gaat.*

*Verzoekster wijst er ten overvloede op dat de beslissing van 20.11.2013 geen kracht of gezag van gewijsde heeft daar er met betrekking tot deze beslissing nog steeds een procedure loopt bij de RvV.*

*Het is dus niet omdat het over dezelfde pathologie gaat dat er geen nieuwe elementen zouden kunnen aangebracht worden.*

*De beslissing miskent de inhoud van artikel 9ter §3, 5° vreemdelingenwet.”*

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor verzoekende partij werden aangevoerd op 20 mei 2015 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat er geen nieuwe pathologie wordt aangehaald ten opzichte van de eerste medische regularisatieaanvraag. Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, moet de aanvraag onontvankelijk worden verklaard. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moeten worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van het advies en toont verder niet aan

dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van die van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

De thans bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De Raad wijst op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat blijkens het medisch advies van de arts-adviseur van 20 mei 2015 de elementen ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 12 mei 2015 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige dergelijke verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 6 september 2011.

Het medisch advies van de arts-adviseur van 20 mei 2015 in hoofde van verzoekende partij vermeldt het volgende:

*“Medische motivatie*

*NAAM : (...)*

*Vrouwelijk*

*nationaliteit: Russische Federatie*

*geboren te Gajrat op 31.12.1958*

*adres: (...)*

*U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 12.05.2015 en 06.09.2012 te vergelijken.*

*Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 12/5/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 25/2/2015 + bijlage d.d. 25/2/2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde*

*aandoening van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 6/9/2011 waarvoor reeds een exhaustief advies werd opgesteld door collega Van Doren op 18/11/2013. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 25/2/2015 wordt derhalve geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene."*

2.6. Verzoekende partij meent in de eerste plaats dat het advies door een gespecialiseerd geneesheer had moeten gegeven worden daar zij medische attesten van specialisten heeft voorgelegd.

2.7. De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat verwerende partij een beroep dient te doen op een geneesheer-specialist wanneer bij een aanvraag om machtiging tot verblijf specialistische verslagen worden gevoegd (RvS 13 mei 2014, nr. 10.484 (c)) en dat voormelde wetsbepaling ook niet voorziet dat de aangestelde arts-adviseur van een bijzondere expertise blijk dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen of dat hij, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld, verplicht zou zijn om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

2.8. Inzake de code van de geneeskundige plichtenleer wordt opgemerkt dat deze als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code der geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De code van de geneeskundige plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels op te leggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de in casu bestreden beslissing leiden.

2.9. Verzoekende partij meent dat er wel degelijk een verschil is in de aandoening in vergelijking met de vorige aanvraag.

2.10. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag van 12 mei 2015 een standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd van 25 februari 2015 waarin vermeld wordt dat zij lijdt aan een zeer ernstige PTSD met psychotische gedragsstoornissen. Zij krijgt hiervoor medicatie. Verder wordt zij ambulant opgevolgd. Bij de vraag wat de gevolgen zouden zijn indien de behandeling wordt stopgezet wordt genoteerd dat verzoekende partij voor alles hulpbehoevend is en compleet in haar eigen wereld verzonken is en dat medicatie helpt om de onrust in te dammen. Ze zou op geen enkel vlak tot zelfbehoud in staat zijn. Wat betreft de prognose wordt vastgesteld dat het een chronische toestand betreft die niet voor verbetering vatbaar is en dat mantelzorg nodig is. Dit standaard medisch getuigschrift ging tevens gepaard met een medisch attest van 25 februari 2015 waarbij de behandelend psychiater attesteert dat verzoekende partij op geregelde tijdstippen op controle komt en dat zij lijdt aan een zeer ernstige psychiatrische problematiek -PTSD- met psychotische belevingen en forse gedragsstoornissen. Het gaat om een lijdende, in zichzelf gekeerde vrouw met een omgekeerd dag-nachtritme waarbij de agitatie 's avonds toeneemt. Onder invloed van medicatie wordt getracht de onrust te beperken en de slaap te reguleren. Er valt geen beterschap meer te verwachten en mantelzorg is nodig.

Bij nazicht van haar eerste aanvraag om medische regularisatie van 6 september 2011 blijkt dat verzoekende partij daarbij tal van medische attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij ook toen al leed aan een extreme vorm van PTSD en pathologische rouw waarbij gewag wordt gemaakt van nachtelijke onrust, nachtmerries waarbij ze schreeuwend en huilend wakker wordt en waarbij gesteld wordt dat verzoekende partij in alles moet gestimuleerd en aangestuurd worden. Het eten, wassen en aankleden gebeurt alleen onder begeleiding. Ze wordt voor deze aandoening medicamenteus behandeld alsook wordt ze verder opgevolgd op de consultatie psychiatrie (medisch attest van 5 juli 2013). Er is verder ook sprake van hallucinaties (medisch attest van 29 maart 2013). Gezien de ernst

van de problematiek verwacht de behandelend psychiater geen verdere verbetering, noch herstel (medisch attest van 5 juli 2013).

De Raad oordeelt dat gelet op voorgaande, de arts-adviseur niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het om eenzelfde pathologie gaat die reeds eerder werd aangehaald. Verzoekende partij meent dat blijkt dat haar aandoening verder geëvolueerd is, maar zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de aangebrachte elementen in wezen verschillen van de aangebrachte elementen in een eerdere aanvraag, nu ook in de eerdere aanvraag reeds werd gewezen op de extreme - en dus uiterst ernstige - vorm van de aandoening en er toen ook reeds werd gesteld dat verzoekende partij hulp nodig heeft bij de dagdagelijkse handelingen en er geen verdere verbetering noch herstel te verwachten viel. Eveneens werd toen al melding gemaakt van de noodzaak van medicatie en opvolging door een psychiater.

Er moet verder op worden gewezen dat het feit dat verzoekende partij blijkens de nieuwe aanvraag een bijkomend medicijn neemt, zijnde Zyprexa, op zich niet per definitie moet worden beschouwd als een nieuw element in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het kwam verzoekende partij immers toe om, in het kader van haar herhaalde aanvraag en met kennis van het zeer uitgebreide advies van arts-adviseur over haar vorige aanvraag, aan te tonen dat deze nieuwe medicatie haar situatie dermate heeft gewijzigd dat er nu alsnog moet worden aangenomen dat zij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Immers maakt de verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk dat de medicatie die zij thans bijkomend neemt, met name Zyprexa, niet voorkomt op de lijst van beschikbare medicatie in het herkomstland (weze het dan onder zijn generieke naam) die de arts-adviseur heeft gehanteerd bij de beslissing inzake de vorige aanvraag (meer bepaald de informatiebron International SOS3 van 27 februari 2013 met referentienummer 4645 die een ganse resem beschikbare medicatie in het herkomstland opsomt wat betreft de aandoening van verzoekende partij). In casu, gelet op de antecedenten in het dossier kwam het haar dan ook toe, indien zij van oordeel was dat de medicatie die zij nu bijkomend neemt, niet beschikbaar of toegankelijk was, dit aan te tonen aan de hand van objectieve bronnen.

2.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat in casu op verkeerde of kennelijk onredelijke wijze toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet en dat om die reden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

2.12. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *"183. The Court considers that the 'other very exceptional cases' within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness."* (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige,

snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die reeds eerder heeft geoordeeld dat de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Tsjetsjenië, en het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing terzake verworpen werd bij arrest nr. 185 706 van 21 april 2017 en verzoekende partij thans niet aantoont dat er sprake is van nieuwe elementen die een andere of nieuwe beoordeling opdringen.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER